

de stilte

*de rollen zijn gedraaid, ik rijd
rondjes met je in 't rusthuis
waar alles gesloten is, jij ook
je ogen dwalen of doorboren me*

*ik probeer de stilte weg te breken
vertel wat ik de laatste weken
heb gedaan, hoop dat je me aankijkt
één woordje ver genoeg reikt*

*je koude vingers sluiten
om mijn hand als ik vertrek
onder zachte dwang duw je
een soort van kus op m'n wang*

Hans Hagen

Uit: 'Ik schilder je in woorden' – Van Goor 2001

Op dit ogenblik zouden we wel willen dat 'de rollen zijn gedraaid', dat bezoek van familie en vrienden weer alledaags kan worden. Ondertussen de rollende r-klanken al opgemerkt in de eerste verzen? We horen in dit klankenspel 'het rondjes draaien' in een zoektocht naar elkaar. Het leven in de stilte van een rustoord rolt verder, gaat zijn gewone gangetje. Laten we dan toch even positief zijn en vooruitkijken – moet wel om 'in het gedicht te kunnen komen' – naar momenten waarop je als zoon of dochter met een van je ouders door de gangen wandelt en er de stilte ontmoet. Hoe raakt die je dan? 'Alles is er gesloten.' Bedoelt men hiermee dat de leefomgeving erg gesloten is en dat je er als het ware botst op letterlijk en figuurlijk gesloten deuren? Tijdens de rit volgt er een gesprek zonder woorden – 'jij ook' bent gesloten – geen dovemansgesprek echter, want 'je ogen dwalen of doorboren me'. Het woord 'boren' raakt wel erg diep, niet? Wellicht zoeken oude ogen naar herinneringen, naar contactmogelijkheden met een samenleving waaraan de kwetsbare persoon niet langer actief deelneemt, omdat die niet langer voldoende contactvaardig is. Merk hoe de dichter de stilte doorheen de verzen weeft door zelden leestekens als vormen van rust te gebruiken. Apart klinken ook de strofen; slechts in de tweede strofe – midden het bezoekuur wellicht – gebruikt de dichter een gepaard (niet toevallig!) rijm. Het klinkt (klikt) goed tussen beiden als de

bezoeker probeert een gesprek op gang te brengen: als het *'één woordje ver reikt'* is het al *'genoeg'*! Nu *'de rollen zijn gedraaid'* wil je als kind de zorg voor je ouder opnemen, de liefde die je zo lang hebt ontvangen koesteren en doorgeven! Eén antwoord onder de vorm van *'koude vingers die sluiten'*. Krampachtig wellicht en met een kil en stil gevoel. Welk antwoord heb je daarop als bezoeker? Uiteraard hopen dat *'onder zachte dwang duw je een soort van kus op m'n wang'* in beide richtingen heel intens wordt ervaren. (HVdS)